

Gata cu pupici!

După o idee originală de
Pascal Bruckner

Text
Jean-Pierre Kerloc'h

Ilustrații
Mayana Itoiz

– Lara este, cu adevărat, bună de ronțăit!

Domnul și doamna Martin, părinții Larei, repetau neîncetat aceste cuvinte: Lara este cu adevărat minunată!

Pe când fetița lor era încă un bebeluș, nu se puteau opri să o mângâie și să-i dea pupici ușori ca fulgul. Atunci când Lara a făcut primii pași, ei au aplaudat-o.

– Bravo! Bravo! Bravo!

Într-o zi, au auzit-o gângurind: babababa...

– A spus „tata“, a strigat tatăl Larei.

– Ba a spus „mama“, a intervenit mama Larei.

Și, atunci când la sfârșitul unei mese micuța a spus „aveveta“ pentru a i se scoate bavețica, părinții au exclamat:

– Lara a formulat prima ei propoziție. Bravo, Lara! Bravo... bravo...

Foarte mândră, micuța Lara a bătut din palme, repetând:

– Avo... avo... avo...

Curând, Lara a învățat să alerge și să sară. Părinții se jucau cu ea pe cântecul despre mica moară sau pe cel al cerbului care privea pe fereastră.

Deseori dansau împreună, arătându-i cum se plantează varza pe la ei. Alteori făceau o horă imitând domnii și frumoasele doamne care dansau pe podul din Avignon.

Larei îi plăceau mult poveștile ascunse între paginile cărților, dar și cele pe care i le povesteau părinții. Mama sa știa să imite toate vocile: pe cea a șoricelului, a găinușei roșcate, a rățuștei sau pe cea a micuței maimuțe saguin. Tatăl său putea deveni un elefant zburător, un uriaș urs morocănos, un cal – făcând-o să sară pe genunchii lui – sau un lup mare și rău care nu mai avea decât un dinte...

– Hau-hau-hau-hau!

Lara se prefăcea că-i este frică. Apoi, întotdeauna, poveștile se încheiau cu râsete și pupici.

